

RUDENSCHÖLD, ULRIC, BIÖRKMAN

Underdånige fägne-rim öfwer hennes kongl. maj:ts vår stormäktigste allernådigste drottning Ulricæ Eleonoræ Sweriges, Göthes och Wendes drottning &c. &c. &c. högst hugnelige födelse-dag, som firades

1727

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

1727

Rudenschöld, U.

Uth. S.
Vers. Kgl.
(B.)
Uth. & L.
1700-1829
1727

Underdånige

Gagne = Rim

Sfwer

Hennes Kongl. Maj:ts

Wår Stormåttigste Allernådigste Drottningis

ULRICÆ

LEONORÆ

Sweriges, Bøthes och Wendes Drottningis ic. ic. ic.

Högst hugnelige

Bödelse = Dag /

Som firades den 23 Januarii Åhr 1727.

Så wål inför Theras Kongl. Majeståter; uppå thet Kongl.

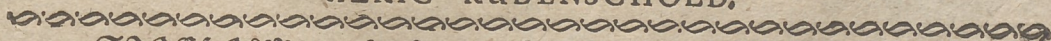
Slottet, som för samtelige Riksens Högloflige Stånder,

uppå stora Riddarhus = Salen,

framsförde

Uf

ULRIC RUDENSCHÖLD.

STOCKHOLM, tryckt af Andr. Biörkman, Kongl. Acad. Boktr. i Åbo.

Den
Stormåftigste Allernådigste
DROTTNING,
ULRICA
ELEONORA,
Sweriges, Gøthes och Wendes
DROTTNING,
K. K. K.

Stormåftigst Drottning,

Ögat sänk,
Jag allerunderdånigst beder,
På thenna ringa Pappers-skänk,
The Fågne-Rim, här läggas neder.

Jag mig härom förtröstad gör,
Hälsst them blef lånt ett nådigt öra,
Lå mig tillåtit war, inför
Ehr Majestät at them framföra.

Thet är hwad offer jag förmår
Utaf mitt klena pund frambringa:
Jag wet, Ehr Majestät försmår
Thet ej, ehuru thet är ringa.

Then stora, wida Ocean,
Then alla wattens rika Moder,
Far the ofånda Bäcker an
Ej mindre än the stälta Floder.

Men, Milda Drottning, när jag ber,
At Nåd mitt ringa Sahl må hånda,
Jag önskar slikt mig stelf fast mer,
Som är in till min lefnads ånda

Stormåftigste Allernådigste
Drottning

Eder Kongl. Marts

Allerunderdånigste och tros
pliktigste Undersåte
ULRIC RUDENSCHÖLD,

U Å Swerigets Himmel of i dag then Dag uprifet,
Som Främsta rum förtient bland alla Årets
Da'r;
Ei för theß Långd, som til sin afton snart nog hifet,
Ell någon Förmon, som han af sig sielfwan har:
Men för then Dyra Skatt, wår Swea-Drottning stora,
Then han i liuset bragt, ULRICA ELEONORA.

Bland Första Månans da'r han wäl är satter worden;
Men ock uppå then tid, tå Mörkret härskar måst:
Th fast ån Solen har nu wändt sin Wagn åt Norden,
Ar hon dock, långst i Sö'r, ån Wattumannens gäst:
Så lär dock Swea-Barn med Frögde-eldar göra,
At Dagens Ljus ei må, med Solens Ljus, uphöra.

Shur' och Kolden nu sin största stränghet öfwar,
 Och alt, hwad förr war qwick, uti en dwala föhr;
 Han under taf af ijs båd Sid och Flod insöfwar,
 Och marken all förstald samt helt borttagen gör:
 Så är dock ingen Köld, så stark, som kylna hinner
 Then Warman i wårt bröst, som för wår Drottning brinner.

Then Warman, som hwar Swens i troget hierta huser
 För Thetta Dyra Namn, hwars Majestät och Kraft,
 Sin strålar breder ut, så widt som Solen lyser;
 Thet Landsens Mödrar Iwå i Swerget hafwa haft,
 Samt Bägge prydt thet så, at Them tilbörlikt lämna
 En allmän kärlek af alt hwad som Menn'skia nämna.

S Nymphes, I, som bo wid thenna sälla Stranden,
 Ther Mälaren med Bält i Hionelag sig gir,
 Then Enas Sötma och then Andras Salt så blanden
 Uti mitt Tal, at thet ej stråft ell magert blir:
 Och stämnen selswe in med hwad af glädje smakar;
 Nu är ju intet som Ehr Frid och lust omakar.

Then

Then sälla Frid, som wij se hos oss liusligt grönska,
 Hur bättre kunna wij then Gåfwan wända an?
 An at all Himmelsk Frid wij åter nederönska
 Utöfwer Them, som med then Jordske frönt vårt Lann,
 Thet Stora Krönta Bar, til Namn och Wärf så life,
 Then Ena utaf Frid, Then Andr' af Guldhet Rife.

Men hwadan kommer mig then häpenhet jag känner
 I alla ådror, som wil binda mig mitt tahl?
 Jag gör dock intet nytt: När Swensk och Ryß blef wänner,
 Har jag ju äfwen talt uti en folkrik Sal,
 Och utan Häpenhet, så jag månd' yngre wara.
 Hwad är som anar mig? Hwad mån jag ha befara?

Dock är stor skillnad, wid mitt förra tahl och thetta,
 På Amnets Höghet, på Åhörar' och på Rum.
 Wid Fridens ankomst fick en hwar sitt hierta lätt,
 Och, then minst tala lärdt, war likwål så ej stum:
 Nu har jag Högre Wärf, och talar för Thens Ora,
 Som Sielf mitt Amne är: Thet kan wäl häpen göra.

Stor

Stormåttigst Drottning, jag wäl nu ej först besinner
 Mitt kunna, mot alt hwad til thetta wärket hör;
 Jag har wäl långt förut thet öfwerlagt; men finner,
 Alt ock Ehr Majestäts Åskådan mig nu föhr
 I större håpenhet: Här af mig thylift händer,
 Som Dgat, när thet sig mot klara Solen wänder.

Ja, Clio har förlångst så hwistat i mitt öra:
 Förmätne Yngling, hwad för wärk tar tu dig för?
 Ett wärk, som skaffar nog the mognast Männ at göra:
 Tu bördan noga mot tin skuldror jämfka bör.
 Ja, fast tig wor befalt, börd tu dig dock ursäkta,
 Och efter egen blygd i otrångt mål ej sækta.

Hå talte Clio: Men, hwad jag tä kunde swara,
 War thetta: Fast jag fann, at hon alt sade sant.
 När har tu, Clio, hört Frögd sig med Tysthet para?
 Tyst Frögd är ingen Frögd; Språk är thes Buds-Förwant.
 Hwem kan af Landsens Frögd en tyst Åskådar wara?
 Ty kan ej eller jag min Frögds betygan spara.

Jag tilstår gärna, thet jag ej förmågan äger,
 Ej Konst, Förfarenhet, ej Allt som fordras här;
 Men hwem är wäl, hwars kraft mot Thetta Amne väger?
 Ett menlöft upsåt, för min plikt, här gälla lär.
 Wår Milda Drottning, som, för Wårk, plår Wiljan taga,
 Lär min ensaldighet ej låta sig misshaga.

Af Unga Träd, fast the i blad och blom sig skuta,
 Man dock om Mogen Frukt ej gör sig genast hopp;
 Men om the stadig Ryckt, och tianlig Warma niuta,
 Förmodas wäl, at the med tiden ta sig opp:
 Så hoppas äfwen jag, om jag nu Unnest winner,
 At jag en annan gång en Wårdar Sång upfinner.

Som fordom war i bruk, at wända sig mot Öster,
 Lå man ett Heligt Wårk sig årnad taga för:
 Som Foglar stämna in med sina hånse-röster,
 Straxt ur sitt Morgon-hus sitt upbrott Solen gör:
 Så tänker jag mitt Tahl utaf then Dag begynna,
 Lå först man Thetta Lius har sedt i Norden grynna.

Thet war en Tid, som knapt i Sverget haft sin life,
 Ja ock knapt annorstans, uti Lycksalighet,
 Då ej allenast war inbördes i wårt Rike,
 Men jämnwål rundt omkring, med Grannar, Fredlighet:
 Til thetta kom, hwad mer wårt lands Inbyggare glädde,
 At Rättwisheit och Råd wår Konga-Thron beflädde.

Då Elste Konung CARL och Drottning ULDARICA
 An hade Rikets ror uti sin dyra makt.
 Then Enas Wapne-Frågd kom alla Swärd at wika;
 Then Andras Mildhet had' all Hiertan i sin makt.
 Ett Himmels-slåktand Par, som ej blott i Theß Rike,
 Men ock af werlden all, wardt älskad utan life.

Af så Fullkomlig Sång kom hwad man kunnat önska,
 Af Konga-Amnen en så ymnig Plante-Bård,
 Som gåswo hopp, at, om the sådt så framgent grönska,
 Wårt Land ej någon tid skull tryta Hågn och Wård;
 Theraf ej Swea blott margsalbig styrka wänter,
 Men ock förmodat ge åt Flera Folk Regenter.

Men

Men bäst vårt Rike war så Rikt på Frögde-Amne,
 Bles alt fast oförtänt i Sorg-Cypresl förwändt,
 Så Fyra Printsar straxt i waggan lifwet lämna,
 Och Theras Lius bles släckt, så nyss thet blifwit tändt.
 Så mins jag Blomster, som, straxt the ur Jorden skutit,
 För En kall Winter-pust sitt Lif och fågring slutit.

Så wardt vårt Stora Hopp fast oförmodligt brutit:
 Kong, Drottning, Land och Folk therwid bestörte bli,
 Och sågs, at Döden sielf sitt Ridings-wärk förtrutit,
 Och gärna skullat alt än länge ogjordt si;
 Men Ängra war försent. The Kåra Lius ha flocknat,
 Och öfwer Swea Land ett Sorge-Mörker tiöcknat.

Än öfrig war Then Tröst: Wår Kong och Drottning Dyra,
 En Prints, Printsehor Twå än lesde hos oss awar.
 Wij önskte, at then Tid, som afhänd war The Fyra,
 Mått lämnas Them til winst, Them Odet lämnat har:
 Men ther Allt Leswand måst Naturen ge sin ränta,
 Ther är ock fåfångt, för The Krönta, skonsmål wänta.

The Fyra gådt förut: Men som thet tyckts, at båda
 För Himlens Folk, en Frögd, men of, en tryckand Sorg;
 Ty så vårt Hopp war störst, at länge bland of skåda
 Vårt Rikes Hulda Far och Mor på Swea-Borg,
 Har GUD The Dyra Låhn behagat falla åter,
 Hwaröfwer Sweriget än, och utan ånda, gråter.

The glömmas ej, fast är Theß Närwist saknad worden;
 Ty Theras Namn then kraft, som Sommar-Solen, har,
 Then med sin liusa kropp wäl skrider under Jorden,
 Men lämnar dock ett Sken, til theß thet dagas, qwar.
 Then enda Tröst war sorg dock, til en del, förringar,
 At Theras Dygd och Namn än lefd' i Theß Urswingar.

Iu Himlen, för Wår Thron, har ståds så welat laga,
 At Karla-Mod och Blod med CARLA-Namnet följt;
 Thet Tolfte Konung CARL ock klarligt gedt å daga.
 ULRICA-Namnet har sin kraft ej eller dölgt:
 Ett Namn, som mände of en Ingla-Fromhet låfwa:
 Hwar finnes, om ej hos Wår Drottning, samma Gåfwa?

Jag har hört sägas, när thet budskap til oss lände,
 Princess ULRICA oss til werlden huren war,
 Hwar Swenssk tå i sitt bröst en hiertans sägnad kände,
 Til then i Högden bor ett gladt Tacoffer bar,
 Ut Himlen til wår Jord sig liksom welat sänka,
 Och mot tillkommand Sår en Låfedom oss stänka.

Knapt hade Thetta Ljus uti wår Nord oprunnit,
 Knapt war then sälla Börd i närmsta Städer spord,
 Tå alla Dygder sägs för Himlens Drott sig sunnit,
 Och hwar för sig beghnt, at föra fram sin ord;
 En ljuflig Strid, bland them, som aldrig strida plåga:
 Ty hwar stod på, för sig Theß omsorg Ensam åga.

Budsfructan först, som bar then Helga Bok i händer,
 Med oplyst öga, och en Jord-föraktand Mjån,
 Så talt: O Fader, jag, som från the flåsta Länder
 Ur biltog, Thetta Bröst lät mig få taga in;
 Uti Theß spåda Sjal lät mig Mig sielfswan spåda,
 Så skal Hon framdels Tig, och hela Werlden, glåda.

I talet Henne föll Wissheten, frönt med Lager,
 Och böd här fram sin Miölk med få och walda ord.
Rättrådigheten se'n, näst Henne, rummet tager,
 Hos Henne annat ej, än Arbarhet, war spord:
 Hon bar i hand en Wigt, som Ord och Gärning wäger,
 Jämwal ett Dragit Swärd, som Dwygd hamma pläger.

Näst Henne Guldheth stod, som sig och Nåd plår falla,
 Then Himlen oftast plår För Rätten låta gå:
 Med ett bewefligt tal Hon bad, at framför alla,
 För Thetta Landsens Hopp Förmynderskapet få:
 Hon tyckte man Theß rätt theß mindre böra klandra,
 Som The i Dopen sådt förknippas med hwar andra.

Såmn-Modigheten, som för Motgång sig ej gifwer,
 Som under föttren trår then sielfwa bistra Död,
 Och under Dlycks-storm altstadigt Fågrar blifwer,
 Tilböd sig, Thenna Siäl at hårda mot all Nöd.
Försiktighet, ja alt, hwad Namn af Dygd mänd' äga,
 Enhälligt biu'r sig an, at trogen wänskap plåga.

Nu, Himlens HErre, glad, så Ljuflig Strid at höra,
 Med en förnöjsam Män, themed han Lustens krets,
 Uti ett ögne-blick, plår Klar och Molnfrj göra,
 Them såg af högden an, och stälde stragt tilfreds,
 Så taland': Dygder, nu ophörer mer at qwida,
 Af eder ingen i sitt hopp skall afflag lida.

I wiljen hwar och en ehr Thenna Skatt tilägna;
 Så tar' nu hwar och en Theß Hierta til ehrt Bo:
 Ty Thet Allena skal ehr Alla wäl undsägna,
 Ther eder idrott I få'n öfwa uti ro.
 Hon skall i sinom tid fast mycket godt uträtta,
 Och jämwäl Eder i ehrt Forna wärde sätta.

När Nattens Dimba flydt, och Dagens Ljus tilstunnar,
 Stragt Morgon-rodnan i sin purpur-brägt förut
 På hwalfwet skrider fram, och en Klar Dag förkunnar:
 Likså, när Dygderens twist wann ett så önskligt slut,
 En fager Rodna på the hwita kinder stänktes,
 Ett Förbod til then Lust them nu i hoppet stänktes.

The

The genast glade i sitt Nya Hemvist tråda,
 Och med en sammad hand sitt wärk the gripa an:
 Theß Hiertas kamrar the bereda, pryda, ståda,
 Och ingen, uti slit, then andra öfwerwann:
 Stroligt är hwad i then spåda Siäl the wärka,
 Och kunde redan man Theß Fru-Mors Åsbild märka.

The med så lycklig drift sin Anförtrodda stötte,
 Och Hon med så stor lust tog, hwad the lärde, mot,
 The blefw', at Lära, förr, än Hon, at Fatta, Trötte;
 Ty Goda Fructer ej långt falla från sin Rot:
 Ty kan en hwar wid sig wäl, utan gifan, finna
 Hwad the uträttat hos sin Höga Lärjunginna.

Som Hon så Hemma war en allmän Landsens Heder,
 Hon utomlands ock wardt ett allmänt Printsars hopp;
 Ty hur kan så stor Dygd i tysthet qwäfwäs neder?
 Hur kund' ett Lius, så klart, och så högt lystadt opp,
 I werlden, bölja sig? Hållt Ryktet alla stunder
 Ar sårdigst sprida ut fring werlden lika Under.

Theh

Thet flygand Fama, som består af idla Munnar
 Och Öron, och far, som en Blixt, fring alla Lann,
 Fick här behagligt Nytt, thet hon alt folk förkunnar;
 War glad, ty hon ock Sielf theraf stor ynnest wann:
 Men hon, som Sagan plår, när Sanning tryter, öka,
 Ut tala Sanning blott måst ester ord här söka.

Hon fann en nödigt om ULRICAS Härkomst röra:
 Ty hwem i werlden wäl så öförfaren är,
 Som Swenska Kongars Namn med undran ej sådt höra?
 Thet Wansfligheten ej utplåna nånsin lär.
 Hon tyckt' ej wara wårdt, at pris ur Grafwen leta
 Ut Thet, som i sig Sielf bår alt hwad stort kan beta.

Thes Faders-lands beröm ej eller härwid tiante;
 Emedan åfwen thet nog werld-namnkunnigt war.
 ULRICA prälar ej, som Månan, utaf lånte,
 Men utaf Strålar, them uti sig sielf Hon har;
 At Fama gärna här alt sådant måtte lämna,
 Hålst hon utaf Thes Dugd had' öfwerstödiget Amne.

Swart *Fama* wände sig, all ögon efterwändes,
 All öron spitsads, som wid slift gemenligt sker:
 Och swär jag ej, at ej theras then *Gnistan* tändes
 I *Caſel*, hwilken se'n sig eldad mer och mer,
 Till theß *Urf-Printsen*, hwad i *Himlen* war beslutit,
 Högst önsfligt *Åtta-Band* med war *Princesla* knutit.

Swart ut hon far, blir hon af *Tusend Glada* munnar
 Mottagen: *Uf-und* blott war *Öförnögd* therwed.
 När Han war *Sälhet* hör, han ingen blund sig unnar,
 Före än han hißat opp *Try Dragna Swärd*, hwarmed
 Han hålsar *Ronung CARL* Then *Tolste*, straxt han trädde
 På *Thronen*, och man bäst sig öfwer *Freden* glädde.

Men *Theße* funnen ej så *Rädlös*, som the tänkte:
 Han redde sig med hast, och blott med åsyn sin
 Handref thet *Danska Swärd*, som öfwer *Hollsten* blänkte,
 Med oförrättadt wärk at gå i skidan in.
 Med samma fart Han se'n sig mot the flere wänder,
 Och *Segren* fölgde med, som giswen i Hans händer.

S Try hvarf Trenne År måst för Hans Swärd ju duka
 All Swärd: Theß skarpa ägg en Sar med fasa kändt:
 Then Volst' och Ryssa Örn, mer'n Klor, måst Wingar bruka;
 Men Ach! *Pultava*, Ach! ther blef Theß blad omvändt,
 Han gick till *Bender* bort; men Lyckan med ej fölgde:
 I andra Nijo Åhr Hon måstendels sig dölgde.

Fem gångor Solen gick bort till the Warma Landen:
 Fem gångor Hon ock kom, men ej wår Kong, igen.
 War ej *ULRICA* tå, som styret tog i handen,
 Wår enda Tröst? Wij thet med wördnad minnas än.
 Han kom sist lyckligt hem, och will' all Drätt hämna,
 Samt for Tu stof åstad the Norska Fiäll at jämna.

Men ett bedröfligt Wärf! Then, i Fiärr-lågnast' orter,
 Mång tusend Dödar har med Swärd tillbaka stött,
 Han måste falla, wid sin' Egne gräntfors portar,
 Af ett förflugit Skott, en Dlycks-Kula, mött:
 Måst falla, med sitt Lands så mycket större skade,
 Som wij än Ingen Fred, men Samma Fiender, hade.

I så förvirradt stånd, när all vår forna Lycka,
 Och alt vårt hafde hopp och synes öfvergedt;
 Men hoptals öfverföll alt hvad ett Land kan trycka,
 Har sielfwa Himlens GUD i råder till och sedt,
 Och på Theß Broders Thron högt opp vår Drottning
 Alt genom Guds Försyn vår undergång afstyra. (Dyra,

Med diupsta wördnad wij vår Drottning må tillägna
 Then första början af vår Stats Förenignings hopp,
 Som oförsagd tog an, till hela Landsens fågnad,
 Vårt undergrafne Wärf at åter resa opp;
 Thet ock uträttat så, som någon knapt förmodde,
 Och wist, i Qwinno-Bröst, at Manna-Hierta bodde.

I blid och foglig Wind, när seglas för Tu sköte,
 Då är thet icke som en Styrman pröfwas bör;
 Men när som *Eols* Brö'r hwarannan wredsamt möte,
 Och en förtwiflad Storm ur grunden hafwet rör,
 Swem då försiktigt lärdt sig wåg i wägen leta,
 Han är, och har förtiänt, med stähl en Styrman beta.

Smil-

Emillan Ondt och Godt ett lyckligt Wahl at göra,
 Ar ingen konst; ty sielf Naturen thet of lär:
 Men mera är, sitt wärk til önskad slut utföra,
 När man emillan Ondt och Wårre stadder är.
 Slikt har wår Drottning wist, sig till odödig Abra-
 hwad wärdig Gåfwa kan man Henne therför bära?

Hon är wår Sgne-Sten: Af så rik Syskon-skara
 Hon, genom Himlens Nåd, nu Endast öfrig är:
 Ty månd förden skull of des mer om hiertat wara,
 För Hennes Majestät at bedia siäre och när,
 At Gud of länge må Then Öfwerbliffen unna,
 Hwars Dygder wördas, men Theß Zahl ej räknas kunna.

Ty här befinner jag Mig hända, hwad Then händer,
 Som wid en Blomster-Sång sin Sinnen beta går:
 Naturens Underwärl han ser hwart han sig wänder:
 Allt är anmodigt, alt i skönsta fågring står:
 Han finner tusend slag, som Syn och Lustna'n läcka,
 At han wet sielf ej hwad han lämna skall, ell' pläcka.

Nå lifa sätt, när jag The ofskattbara Stenar
 Vår Drottning's Krona bär, med diupsta wörduad ser:
 (Jag nämner Stenar, men Theß dyra Dygder menar,
 Som i Them bildas af, men lysa dock långt mer:)
 Min Syn af theras glants så blindes, at mitt Sinne
 Ej finner hwilken Främst' ell Sista rum bör winna.

Förty the alla ju en Himmelsk härkomst äga,
 Och som en Kedja, så förknippas med hwaran,
 At jag, hwem af them Störst bör skattas, ej kan säga;
 Och skilja them, är hwad jag eller icke kan:
 Dock, at jag hwarfen må them blanda, eller lämna,
 Bör jag, så kort jag kan, om hwad förnämst är, nämna.

Budsfructtan, hwarifrån alt godt sitt ursprung drager,
 Har ammat opp Vår Frögd ifrån Theß Moder-Lif.
 Är Något wigtigt wärk, thet Hon sig företager,
 Förutan Thennas Råd? Hon är Theß Tidfördrif:
 Hon wäcker Henne opp när Solens Ljus opprinner:
 Hon söfwar Henne in när Natten sig infinner.

Then trogna Bön Hon för vårt Land till Himlen sänder,
 Sig bruter genom skyn, och förr sig icke ger,
 An rik Wälsignelse hit neder återländer:

Likt Dimban, som går opp, med Regn dock kommer ner.
 Then Ro och Trefnad nu vårt Rike rikligt niuter,
 Är thet ei Frukten af the Suckar Hon utgiuter?

Swad härlig Estersyn, Hopp, Tröst, Beskydd och Fågnad
 Är dock, at äga en Gud-Älskand' Öfwerhet?

Then blifwer Dygden lönt, Öskydigheten hägnad,
 Upriktighet och Tro af något twång ej wet.

När thenna Dygden med Rättwisän får sig para,
 Swad fastar' Stötter kan wäl för ett Rike wara?

Hvem har, I Swergets Barn, förtrnekt bland Eder warit,
 Then Hon ej rättat opp? Hvem har Theß hielp begärt,
 Och ej i Wärfet Theß Barmhertighet erfarit?

At altid Göra Wäl Hon, fram för alla, lärdt:
 Nåd är Theß Egen Dugd, then Hon så gärna delar,
 At Henne Amne förr, än Håg och willja, felar.

Theß

Theß Milda Sinnelag jag bättr' ej kan utsäga,
 An med Theß Egne Ord till Landsens Menighet:
 Wij tro Os största kraft af Kongligt wälde äga,
 Så, när Wij grunda thet med Mild- och Rättwisshet,
 Och fästa i ens hvars Wår Undersåtes Sinne.
 Så Wisa, Ljuswa Ord förtiåna Ewigt Minne.

Men hwad man undra måst: Hon älskar Wänskaps Dng-
 Then förr så ringa dock i Hofwen aktad är, (dett,
 At Hon knapt kallats Dngd. Har idkats måst på bygden,
 Bland sämre Folk, ther hon Geliker para plår;
 Men är nu tagen opp i Hof, till heder, åter,
 Och för hwem Rättssint är wår Drottningens bröst uplåter.

Men med hwad ord må jag Then Kärleks- Skatt bestrifwa,
 Then Hon betygat har Sin Höga Bunds- Förwandt,
 När Honom Hon i hand mänd Kron' och Spira gifwa?
 Ett prof, hwars life knapt i werlden är bekant;
 Men förbehöll sig blott Then Makten, Wål at göra,
 Så nu, som tå Hon stod så wål sitt Rike före.

När Hon med moget råd af Thronen stigit neder,
 Hon sig fast högre satt: Ty Hon nedom sig ser,
 Som af ett Skåde-Torn, hwad werlden måst tillbeder,
 Och trygt åt Lyckans lopp och tusend skiften ler,
 Hvars yra sig ej kan opp til then Högden föra,
 Ej med sitt läck ell' hot Theß fasta Sinne röra.

Hon wisligt har ur Storm, i Lugn, sig welat flytta,
 På en fast klippa, ur ett yrt och brusand Haf;
 Dock, lik en Stiernna, än befordrar theras Nyttä,
 Som ännu fastas måst bland wägor an och af,
 Och med sitt klara lius på rätta Leden leder.
 Jag wet ej hwad som kan förtiäna större heder?

Then i behaglig tid en så beswärlig börda,
 Som Rikets Styrsel är, har lagt med hugnad af,
 Må then ej skattas Säll? Fast thet os nära rörde,
 Ut Landsens Mor så snart sin Spira från sig gaf:
 Men hwad? Ifrån sig gaf? Hon är ju ej bortgismen;
 Men blott, ur En Hand, i then Andra, flyttad blifwen.

Gack, Himmel, som för oss så trogen omsorg dragit,
 Och i Vår Drottning's stad så Önskelig Konung gedt.
 Vår saknad mindre är, se'n Han vårt Skepp antagit,
 Och, hwad än återstod, thet wäl i Hamnen ledt:
 Fridswärket Han til Slut, med allas frögd, har drifwit,
 Uppå then Grund, som af Vår Drottning anlagd blifwit.

En Konung, som sitt Folk med ömmar' wärd omfattar,
 An någon Far sin Barn: En Kong, som älskar Fred:
 Som, för sitt Rikes Ro, sig daglig sielfwan mattar:
 Befordrar Konst och Dygd, och qwärfwer Wanart ned;
 Arbetande med flit och utan återhålle,
 Ut göra Landsens Folk båd' Gode, Wis' och Sälle.

Men jag nu ser, at jag mig mera tagit före,
 An hwad jag tror mig till at föra wäl i land;
 Ty måst jag göra hwad Försagde Båtsmann göra:
 Jag ser mig om hwar jag kan närmast träffa Strand:
 Jag lämnar Skepp och Gods, och mig i wägen kastar,
 Och med båd Fot och Hand till landet simmand' hastar.

Gack,

Gack, Kåra Dag, men kom åt Åhret glad tillbaka,
 Och så fort, Åhr wid Åhr, till en högskönslig tid.
 Wij skolom medlertid, i bön till Himlen, waka,
 Att Landsens Hulda Mor, med hälsa, i god Frid,
 Them måtte Sielf till en Wälsignad Ålder råkna,
 Och i sin Daga-Bok ibland the Sällast tåkna.

Was, Högste GUD, wår Kong och Drottning i tin händer,
 Befrön Theß Regement med all Lycksalighet!
 Beskräma Riksens Råd, och alla trogna Ständer!
 Styrk allas hiertan till en sann Endragtighet!
 Att all wår Esterwerld mått' om Then Tid predika,
 Then Gylne Tid, som kom med FRIDRIC och ULRICA.

Handwritten text in a historical script, possibly Latin or German, arranged in several lines. The text is mirrored across the page, suggesting bleed-through from the reverse side.

Second block of handwritten text, also mirrored across the page. The script is consistent with the first block.

www.books2ebooks.eu